"Вивірка, вивірка плига вгорі!..
Онде праворуч, за гілкою,— гляньте!
Що вам,— не видно?.. Та осьдечки станьте!
Вивірка!.. Швидше сюди, школярі!"

З криками, гиками діти біжать...
"Вивірка?! Де ж вона? Де вона ділась?"
"Впала з ялинки, клубочком скотилась!"
Діти в захопленні дивнім стоять.

З гілки на гілку злітає вона,
Крутиться, вертиться дзигою, з сміхом
Дражниться, хвалиться в лапці з оріхом.
Ках-ках-ках! — котиться лісом луна.

Хтось узяв грудку і кинув... Ках-ках!
Вивірка враз подалась на ялину,
Вище, ще вище, на саму вершину...
Ось уже й зникла в зелених гілках.

Довго ще, довго стоять школярі...
Час уже йти і обідать додому,
Тільки не хочеться рушить нікому.
Ках-ках! — хтось дзвінко сміється вгорі.